

New Universe Model, Evidence and Future.

Author: Ing. Dan Visser^[1], Almere, Nederland^[0]

Date: October 22, 2018

Abstract.

In this article an overview-abstract is given about a new universe model according to a series of articles by the author, wherein he describes step by step in rather easy mathematics and not affiliated to the university-world, how he came to his new cosmological model. The overview-abstract contains an amount of subjects being found important for a better understanding of his new model in addition to his former articles. His articles are hosted in the viXra-archive in the UK and free to read. The new universe model is called RTHU instead of Big Bang. The main issue is that the RTHU generates the Big Bang-universe, although at the same time the RTHU also contains a lot of other Big Bang-universes shifted relative to each other, however all generated by the RTHU. The generator is the rotation of the RTHU, which has no beginning of time, but uses duo-bits to crumble the Planck-scale. The RTHU therefore is much bigger than a single self-supporting Big Bang-universe. The total new dynamics give other insights in unsolved problems, but make it possible to understand several phenomena better than solving them just only in a single Big Bang-universe. The author pleads for physics and cosmology in the token of the RTHU. Therefore evidence is available, which has been already presented in several of his articles. Moreover it will pinpoint the future for cosmology in a better way. He describes a new perception of time and future. The author also launches a new insight, based on his new cosmological model, which not has been earlier being involved in the problems around climate-change.

Nieuw Heelal Model, Bewijs en Toekomst

Auteur: Ing. Dan Visser^[1], Almere, Nederland^[0]

Datum: 22 Oktober 2018

Samenvatting.

In dit artikel wordt een overzicht-samenvatting gegeven over een nieuwe heelal model naar aanleiding van een serie artikelen door de auteur waarin hij stap voor stap met tamelijk gewone wiskunde buiten de universitaire wereld om, beschrijft hoe hij tot zijn nieuwe kosmologische model is gekomen. In deze samenvatting staan een aantal onderwerpen die hij belangrijk vindt voor een beter begrip van zijn model. Zijn artikelen staan in het viXra-archief in de UK en zijn vrij ter inzage. Het nieuwe heelal model heet RTHU, in plaats van Big Bang. De hoofdzaak is dat het RTHU het Big Bang-heelal aandrijft, hoewel tegelijkertijd het RTHU ook talloze andere Big Bang-heelallen omvat, die verschoven zijn ten opzichte van elkaar en allemaal door het RTHU worden aangedreven. De aandrijving is de rotatie van het RTHU, maar zonder begin van tijd, terwijl duo-bits de Planckschaal verbrekken. Het RTHU is daardoor veel groter dan een

enkelvoudig Big zelfonderhoudend Bang-heelal. De totale nieuwe dynamiek die er door ontstaat geeft andere inzichten en laat een aantal verschijnselen beter begrijpen dan wanneer die alleen maar in het Big Bang-heelal zouden worden opgelost. De auteur pleit voor fysica en kosmologie in het teken van het RTHU. Daar zijn bewijzen voor die volop in een paar van zijn eerder verschenen artikelen naar voren zijn gebracht. Bovendien zal het nieuwe heelal model de toekomst voor de kosmologie beter kunnen duiden. Hij beschrijft een nieuwe perceptie van tijd en toekomst. De auteur lanceert naar aanleiding van zijn nieuwe heelal model ook een nieuw inzicht dat niet eerder betrokken is geweest in de problematiek van klimaatverandering.

DEEL 1

Nieuw Heelal Model (RTHU)

Het RTHU.

RTHU staat voor *Roterend Torus Hologram Universum*. Het is een roterend hologram dat ronddraait als een 'torus'. Een 'torus' is een wiskundige vorm, beter bekend als een 'donut'. Het RTHU brengt Big Bang-heelallen voort. Deze opvatting breekt daardoor met de bestaande indoctrinatie dat er een Big Bang-heelal bestaat met het 'begin van tijd'. In de roterende torus van het RTHU zitten namelijk verschoven Big Bang-heelallen verpakt. Tot die conclusie ben ik door de jaren heen gekomen in een serie artikelen, waarbij elk artikel weer nieuwe ideeën losmaakte om tot dat uiteindelijke inzicht te komen. En dan komt er ook nog bij dat ik daaruit inspiratie vond om er schilderijen van te maken.

Niet één, maar vele Big Bang-heelallen worden door het RTHU gegenereerd. Vandaar dat Big Bang-heelallen niet fundamenteel zijn. Vandaar ook dat ik spreek over géén 'zelfstandige' Big bang-heelallen. Big Bang-heelallen hebben 'geen begin van tijd'. Dat wordt door de reguliere kosmologie niet aanvaard, omdat die vastzit in 'kwantum-informatie en kwantumverstrengeling' die met een 'Big Bang' in ruimtetijd is verspreid. Maar reguliere kosmologie heeft 'het kwantum' niet nader nauwkeuriger uitgewerkt. Reguliere kosmologie is 'kwantum-bits' gaan gebruiken om van de wereld een informatiewereld te maken, zelfs voor het grote heelal. Terwijl in mijn nieuwe heelal-model, het RTHU, 'duo-bits' gebruikt worden als verfijning voor 'kwantum-bits'.

Het RTHU heette eerst (in 2009) Dubbel Torus Heelal (DTH) en was de uitkomst van mijn een formule-gedachte-experiment (uitgewerkt in 2004). Na verdere uitwerkingen ben ik de Planckeenheden los gaan laten. Want uit mijn uitwerkingen bleek dat het DTH een 'hoger orde heelal' moest zijn. Dat bleek uit de differentiatie van mijn DTH-nieuwe donkere energiekrachtformule, waaruit een licht- en gebeurtenis-horizon van een zwart-gat volgde. Dat betekende voor limieten van zwaartekracht op grote en kleine schaal, dat die afkomstig moesten zijn van een 'hoger dynamisch heelal-systeem'. Het Big Bang-heelal met 'begin van tijd' was niets anders dan een onderliggend systeem. In 2016 stelde ik vast dat 'duo-bits' en 'tijd kleiner dan de Plancktijd' kleinere bouwstenen voor de 'kwantum-bits' konden zijn. Mijn 'duo-bits' 'verbrokkelden' de Planckschaal.

Inderdaad, 'duo-bits' verbrokkelen de Planckschaal. Dat doen ze dimensioneel. Maar dat mag niet volgens institutionele normen en waarden. Dus ben ik alles gaan uitwerken zonder aan een institutioneel wetenschapscentrum verbonden te willen zijn. Hierdoor ontstond in privékring de

slogan (quote: N.M. de Keyzer): “Onder de Planckschaal wordt geen salaris aan institutionele wetenschappers uitgekeerd”.

Kijk, in het RTHU gaat het er om, dat het kleinst mogelijke zwart-gat niet bestaat (Planck-gat). En daarom ook grotere niet, omdat die een veelvoud van één Planck-gat. Ik heb dus de grens opengebrouwen naar het RTHU door alle ‘zwarte gaten’ daarin te laten oplossen. Daarentegen wordt in het reguliere ‘zelfstandige’ Big Bang-heelal het Planck-gat getypeerd door de Planck-lengte, Planck-tijd, Planck-massa, Planck-lading, Planck-temperatuur en Planck-energie. De formules daarvoor bestaan uit constanten, c , \hbar , G , ϵ_0 en K_B , respectievelijk: lichtsnelheid, gereduceerde Planck-constante, zwaartekracht-constante, lading-constante en temperatuur-constante. Die constanten hebben een waarde 1 hebben om Planckeenheden te gebruiken zonder dimensies. Maar ‘duo-bits’ uit het RTHU maken de voornoemde constanten variabel tussen 0 en 1, en wel mét dimensies. Die dimensies zijn verfijnd. Ze zijn opgenomen in een formule, waarmee ik de Planckschaal ‘verbrokkel’, met als gevolg een veel groter heelal: Het RTHU. Die formule bevat n^3 kwantumzwaartekracht-oppervlakken waarbij geldt $0 < n^3 \leq 1$. Maar voor het aantal kwantumzwaartekracht-oppervlakken met $n^3 > 1$ ontstaat geleidelijk zwaartekracht. Hoe? Dat volgt uit parameters die in de formule zijn opgenomen en mijn nieuwe snelheidstensor Tdan voor het RTHU beschrijven^[2].

Tot op heden bestaat mijn serie artikelen die tot mijn RTHU geleid hebben uit circa 50 artikelen. Daarin heb ik op een eigen wijze de kaders van het RTHU onderzocht^[3]. Daaruit blijkt dat diverse processen niet het Big Bang-heelal, maar in het RTHU bekeken moeten worden. Een voorbeeld daarvan is ‘neutrino’s sneller dan licht’^[4,a,b]. Dat was in 2012 een kwetsbaar onderwerp. Hierover later meer. Of zoals een diepere oorzaak van orkanen, waarbij roterend vacuüm onder de Planckschaal de kiem voor orkanen is^[2 bijlage]. En heel nieuw is een nog nooit onderkend inzicht in klimaatverandering door een toename van ‘donkere materiekracht’ door een andere positie van de Zon. Daarbij heb ik het niet over ‘donkere zwaartekracht’, zoals genoemd in de beschrijvingen van een nieuwe zwaartekrachttheorie van E. Verlinde (UvA, NL). Dat komt doordat in mijn RTHU ‘duo-bits’ alleen een ‘donkere materiekracht’ zijn, die zich manifesteert onder de Planckschaal. Daarmee geef ik aan dat ‘donkere materiedeeltjes’ niet bestaan in mijn RTHU, net als in de theorie van Verlinde.

De dynamiek voor de materiële wereld komt bij mijn nieuwe heelal-model voort uit het RTHU. De formule Tdan is de dynamiek van, of ‘verbrotkeling’, of ‘de vorming van kwantumzwaartekracht’^[2]. De formule beschouw ik als mijn nieuwe energie-tensor (Tdan). Het is een dimensionele formule, die bestaat uit snelheid in 6 dimensies. Ook een aantal andere parameters in Tdan bepalen mede of er ‘verbrotkeld vacuüm’ ontstaat (in dat geval is sprake van roterend vacuüm onder de Planckschaal). Maar er kan ook kwantumzwaartekracht ontstaan (wat zwaartekracht genereert in een voortgebracht Big Bang-heelal). In Tdan zitten de Planck-energie, de gravitatie-constante G , een radiale versnelling k' voor de rotatie van de Tdan-torus en het aantal kwantumzwaartekracht-oppervlakken n^3 . Ook is er Ψ , die twee waarden heeft, $\Psi = 1$ of $\Psi = G^2$. Bij $\Psi = 1$ wordt bepaald hoeveel kwantumzwaartekracht er ontstaat ($n^3 > 1$). Bij $\Psi = G^2$ ontstaat een mate van ‘verbrotkeling’ voor $0 > n^3 \geq 1$. Bij een toenemende rotatie wordt de Tdan-torus groter en ‘verbrotkelt’ het vacuüm. Bij een afnemende rotatie wordt Tdan kleiner en ontstaat kwantumzwaartekracht. Maar, de rotatie heeft twee richtingen, heen of terug, vandaar dat ik in eerdere artikelen heb geschreven dat buiten de

Algemene Relativiteit om naar 'toekomst en verleden' gereisd kan worden. Want men kan daardoor in een verschoven Big Bang-heelal terecht komen, dat ofwel toekomst of verleden bevat. Dit gebeurt met 'extra tijd' buiten de Algemene relativiteit om. Terugkeer in een Big Bang-heelal betekent echter wel behoud van de Speciale Relativiteit, dus per saldo zal men nooit verder in het verleden terugkeren dan het heden waaruit men vertrok. Wel kan verder dan het heden de toekomst worden betreden.

In de gegeven formule T_{dan} kan de 'verbrokkeling van de Planckeenheden' in principe eindeloos doorgaan. Echter hoe méér verbrokkeling, hoe minder invloed de informatieverandering heeft op de kwantuminformatie. Dat maakt dat er een grens gesteld kan worden aan het oppervlak van de roterende torus T_{dan} .

Nieuwe donkere energie in het RTHU.

Het blijkt dat 'donkere materiekracht in het RTHU' samenhangt met 'verspreide donkere energie'. Donkere energie is weliswaar constante vacuümenergiedichtheid in een (zelfstandig) Big Bang-heelal, maar in het RTHU is 'donkere energie' verspreid over een groter domein en variabel. De variaties ontstaan door de dimensionele 'duo-bits' in de 'donkere materiekracht' van het RTHU. Hieruit blijkt dat neutrino's vanuit onder de Planckschaal gegenereerd worden en 'sneller dan het licht kunnen'. Maar dat 'sneller' moet worden opgevat als een 'beweging' buiten de Algemene zwaartekracht van Einstein om.

Het RTHU is dus veel groter dan het Big Bang-heelal en zijn vele (verschoven) Big Bang-heelallen in het RTHU opgenomen. Het RTHU is niet beperkt tot de Algemene Relativiteit en de Kwantumtheorie. Die twee zijn weliswaar gecombineerd in de snaartheorie, maar 'in het klein' gaat die grens daarbij niet verder dan een $\frac{1}{4}$ van de Plancklengte. In het RTHU de gehele Plancklengte 'verbrokkelen'.

En is dus geen grens 'in het kleine'. Het gevolg daarvan is, dat er 'extra-tijd' bijkomt in het bestaande paradigma van oorsprong van het heelal (oftewel het 'begin van tijd'). Dat verandert tijd in 'roterende tijd (zonder begin van tijd)'. Dat impliceert: Ontsnapping aan de Algemene Relativiteit is mogelijk in het RTHU.

Bij terugkeer komt men in een verschoven Big Bang-heelal terug. Maar ondertussen is de rotatie verder gegaan. Gevolg: Er bestaan kwantumzwaartekracht-sprongen in de tijd en die maken omstandigheden mogelijk maken (ook in de Newtoniaanse tijdwereld), waarbij snelheden groter kunnen zijn dan volgens de klassieke mechanica. Daarover heb ik uitwerkingen opgenomen, die onbestaanbaar lijken, maar door de 'bundeling van donkere materiekracht' mogelijk zijn.

Hiërarchie-probleem opgelost.

Het RTHU is veel groter dan één zelfstandig Big Bang-heelal. Dit veel grotere RTHU lost daarom ook het hiërarchie-probleem op. Dat is de 'grote leegte' vanaf de schaal van de Planckeenheden (10^{-35} meter) tot aan de schaal waarop de materialistische deeltjes (zoals neutrino's) dwars door alles heen bewegen (10^{-24} meter). Dat kan omdat het veel grotere RTHU het mogelijk maakt de extreem grote vacuüm-energiedichtheid Ω_{vac} , die berekend is volgens het 'zelfstandige' Big Bang-heelal, te verdelen over het RTHU. Volgens de kwantumtheorie is in dat een 'zelfstandige' Big Bang-heelal de vacuüm-energiedichtheid een factor 10^{120} groter dan volgens berekeningen uit de Algemene Relativiteit (zwaartekracht van Einstein). Na verspreiding over het RTHU blijft

echter alleen de vacuüm-energiedichtheid over die in dat ‘zelfstandige’ Big Bang-heelal voor de Algemene Relativiteit gemeten wordt. Dat betekent dat alle ‘kwantumlengten’ l_q uit het ‘zelfstandige’ Big Bang-heelal een factor 10^{40} groter zijn in het RTHU. Dat betekent dat ruimte met een factor $(10^{40})^3 = 10^{120}$ groter geworden is. Dat is dus de factor waarmee de vacuüm-energiedichtheid kleiner is geworden. (1)

Maar er zit een onzekerheid in verborgen, namelijk de onzekerheid van de zwaartekrachtconstante G . Die is onzeker met 10^4 in het ‘zelfstandige Big Bang-heelal (oftewel $1/G$ is onzeker met 10^{-4}). Die onzekerheid is vertaald naar de RTHU $(10^4)^3 = 10^{12}$. (2)

Dit betekent dat de factor waarmee de vacuüm-energiedichtheid afneemt, komt in te liggen tussen: $10^{114} < \Omega_{vac} < 10^{126}$. (3)

Overigens heb ik dit bereik bij (3) voor de vacuüm-energiedichtheid al eerder laten zien in mijn artikel over de ‘verbrokkeling van vacuüm’^[2]. Daarin heb ik op het op twee andere manieren laten zien: één via de discriminant van mijn nieuwe donkere energiekracht-formule en één op basis van de dimensies van mijn nieuwe energie-tensor in het RTHU.

Het voorgaande betekent, dat de factor waarmee ‘kwantumlengten’ l_q in het RTHU groter worden, komt in te liggen tussen: $10^{38} < l_q < 10^{42}$. (4)

Het grotere RTHU omvat op een dergelijke wijze alle ‘kwantumverstrengelingen’ die bepaald worden door de fundamentele informatiebouwstenen van het RTHU, namelijk de ‘duo-bits’. Daarmee krijgt ‘kwantuminformatie’ (in de vorm van kwantum-bits) vorm. ‘Duo-bits’ staan ‘model’ voor kwantumdeeltjes die de materiële klassieke wereld vorm geven zoals we die waarnemen in een enkel Big bang-heelal. Het RTHU brengt dus uit een diepere laag informatie naar boven om de dagelijkse wereld vorm te geven en te veranderen. Die laag kán dieper zijn, omdat het RTHU groter is dan het enkele ‘zelfstandige’ Big Bang-heelal.

Andersom een ‘kwantumlengte’ in het ‘zelfstandige’ Big Bang-heelal bepalen is het factor-bereik $(10^{38} < l_q < 10^{42})^{1/3}$. (5)

Daarbij kan de laagste factor een ‘extra onzekerheid’ mee gegeven worden van een factor 100 minder, of een ‘extra onzekerheid’ door een factor 10 méér (in noot 1 leg ik dat uit).

Kortom, het bereik voor de factor waarmee de Planckschaal groter wordt in het RTHU volgt:

$$(10^{36} < l_q < 10^{42})^{1/3} \approx 10^{12} < l_q < 10^{14} \quad (6)$$

$$\text{of } (10^{39} < l_q < 10^{42})^{1/3} \approx 10^{13} < l_q < 10^{14} \quad (7)$$

Voor een 1/100 van de Plancklengte, oftewel $\frac{1}{100} l_p \approx 10^{-37} [m]$, ontstaat een ruimste schaal

S_{sq} in het RTHU, die inligt tussen:

$$10^{-37} \times 10^{12} [m] < S_{sq} < 10^{-37} \times 10^{14} [m]$$

oftewel:

$$10^{-25} [m] < S_{sq} < 10^{-23} [m]. \quad (8)$$

Deze schaal bevat niet alleen het gebied waarin neutrino's acteren, bij $10^{-24} [m]$, maar ook '**duo-bits**' in het RTHU bij $10^{-25} [m]$. Of zoals deeltjes waaruit quarks bestaan (preonen) bij $10^{-23} [m]$.

Noot 1: De 'extra onzekerheidskeuze' is meegegeven omdat er praktisch bewijs is voor een voorkeur voor gewone materie. Logaritmisch betekent de factor 100 minder het volgende:

$$\log 10^2 - \log 10^3 = 2 - 3 = -1. \text{ Die behoort dus bij } 10^{-25} [m] \text{ de kleinere schaal.} \quad (9)$$

Bij de factor 10 meer 'extra onzekerheid' volgt

$$\log 10^1 - \log 10^3 = 1 - 3 = -2 \text{ die bij de grotere schaal behoort, dus bij } 10^{-23} [m] \quad (10)$$

Kortom: De (-2), die hoort bij de kleinste 'extra onzekerheid' (oftewel een factor 10 méér) impliceert een grotere voorkeur voor het genereren van materiële deeltjes op een iets grotere schaal. De dieper oorzaak van die 'extra onzekerheid' wordt veroorzaakt door de rotatie van het RTHU. Het is die rotatie die uiteindelijk tastbare materie genereert in het Big Bang-heelal. Bovendien is uit experimenten, die deeltjes in een kwantum-verstrengeling brengen, gebleken dat het twee maal langer duurt om de kwantumverstrengeling te ontkoppelen dan om die op te bouwen. Daarbij wordt de toevoer van energie geblokkeerd. De enige energie die voor de twee maal langer durende ontkoppeling beschikbaar is, is die van de rotatie van het RTHU. Die 'twee maal langer' duidt er op om de grotere voorkeur materie zekerder te stellen. Kortom: 'extra-onzekerheid' is meetbaar in tijdkristalmetingen en ondersteunt het RTHU.

'Extra tijd' uit het RTHU kan meetbaar zijn in het 'zelfstandig' Big Bang-heelal.

Op de zelfde wijze als de Plancklengte een factor groter is in het RTHU, is ook de Plancktijd groter. Alleen is die factor niet hetzelfde. De tijd is namelijk recht-evenredig met de factor waarmee de ruimte groter wordt door de verkleining van de vacuüm-energiedichtheid van het 'zelfstandige Big Bang-heelal naar het RTHU toe. Alleen omdat tijd en ruimte verbonden zijn in de Algemene Relativiteit, betekent het dat de Plancktijd niet met 10^{40} , maar met $(10^{40})^3$ groter wordt. Bij de terug-vertaling naar het 'zelfstandige' Big Bang-heelal krijgt de Plancktijd daarom de waarde van ongeveer:

$$t'_p \approx t_p \cdot \left\{ (\sim 10^{39})^{1/3} \right\}^3 \approx 10^{-43} \cdot 10^{39} \approx 10^{-4} [s] \quad (11)$$

Dit betekent dat kwantumzwaartekracht (die hoort bij de Planckschaal) kan optreden bij 1/10 milliseconde op klassieke Newton schaal. Dat betekent dat absolute tijd in de tijdwereld van Newtoniaanse tijd kan 'verspringen'. Ofwel anders gesteld: Wat eerst in een seconde aan afstand werd afgelegd, wordt dan in een 1/10 milliseconde afgelegd. Dit betekent dat snelheid van een Newtoniaans massa-object $10^4 = 10.000$ keer sneller kan zijn. (12)

Wat zijn dan zulke 'specifieke omstandigheden'? Ik denk dat de 'trigger' daarvoor kan zijn dat het massa-object wordt getroffen door een 1/10 milliseconde-puls van 'donkere materiekracht'. Normaliter verspreidt die kracht zich in het RTHU. Blijkbaar gebeurt dat niet 'in specifieke omstandigheden', maar dan vindt er 'bundeling' plaats! Wat is dan in staat om 'donkere materiekracht' te 'bundelen'? Daar heb een 'idee' over. Ik ben daar voorzichtig mee om daarover te publiceren, omdat het een opstap is naar een instrument dat tijd kan wijzigen. Daar wil ik goed over nadenken.

Wat ik op dit moment belangrijker vind, is dat verschijnselen veel meer moeten worden beschouwd als zijnde verschijnselen in het RTHU. In dat verband kom ik met een actueel voorbeeld: *klimaatverandering door donkere materiekracht*.

"Klimaatverandering door extra snelheid van de Zon in donkere halo van het golvende galactische Melkwegstelsel".^[5]

Author: Ing. Dan Visser, Almere, the Netherlands^[1].

Datum: 8 December 2018

Klimaatverandering door opwarming van de Aarde wordt fundamenteel veroorzaakt door donkere materiekracht, waar de Zon in terecht komt en heter wordt.

Aanleiding voor mijn bewering is de omloopbaan van de Zon, die steeds meer in de donkere halo rondom het Melkwegstelsel komt. De donkere halo zit rondom de bewegende zichtbare massa's in het Melkwegstelsel. Daarin bewegen massa's zich sneller dan zichtbare massa's in het equatorvlak van het Melkwegstelsel. De grotere snelheid wordt veroorzaakt door donkere zwaartekracht in de donkere halo. Maar de bewering gaat dieper. Die hangt ook samen met mijn nieuwe heelal model (RTHU)^[3]. Daarin is het heelal geen op zichzelf staand Big Bang-heelal. Het is een veel groter heelal, gebaseerd op een roterend hologram-universum. Donkere zwaartekracht heet daarin 'Donkere materiekracht'. Die kracht zit verborgen in vacuüm. Het is verfijnd vacuüm met sub-kwantum gravitatie en tijd kleiner dan de Plancktijd. De kleinste schaal (de Planckschaal) voor een zelfstandig Big Bang-heelal krijgt daarmee eigenschappen die behoren bij een hologram-heelal. Dat heelal is gebaseerd op informatiedichtheden die de kwantumdynamiek voortbrengt. Het RTHU, oftewel Roterend Torus Hologram Universum, omvat ten opzichte van elkaar verschoven Big Bang-heelallen. Het is een veel groter dan één zelfstandig Big Bang-heelal (met begin van tijd). In het RTHU heerst roterend tijd. In het grotere RTHU zijn kwantum-golflengten gemiddeld met een factor 10^{40} groter, omdat in het RTHU de

kwantum-vacuümennergiedichtheid met een factor $(10^{40})^3 = 10^{120}$ verspreid wordt over het grotere roterende hologram-universum.

Bij mijn bewering dat de Zon steeds heter wordt, is uitgegaan van dit nieuwe heelal-model (RTHU) en een snellere omloopbaan van de Zon in de donkere halo van het Melkwegstelsel. Op die manier worden de verfijning van vacuüm met de vergrotingsfactor voor de kwantumgolflengte van de Zon gecombineerd. Ik zal het voornoemde in formules laten zien.

Formules en het RTHU.

De kwantumgolf in de baan van de Zon door het Melkwegstelsel is:

$$\lambda_z = \frac{\hbar}{m_z v_z^b} \cong \frac{1,66 \times 10^{-34} [Jsrad^{-1}]}{1,99 \times 10^{30} [kg] \times 250 \times 10^3 [ms^{-1}]} \cong 0,0334 \times 10^{-68} [mrad^{-1}] \quad (1)$$

$$\lambda_z \cong 3,34 \times 10^{-70} [mrad^{-1}] \quad (2)$$

Volgens mijn nieuw heelal-model geeft de vergrotingsfactor van het RTHU de kwantumgolf van de Zon een grotere waarde, als volgt:

$$\lambda_z \cong 3,34 \times 10^{-70} \times 10^{40} \cong 3,34 \times 10^{-30} \cong 3,34 \times (10^{-15})^2 [mrad^{-1}] \quad (3)$$

Hieruit blijkt dat de kwantum-golflengte een factor 3,34 maal het product van twee protonen, welke zich bevinden in een klein oppervlak van $(10^{-15})^2$ m². Dat oppervlak wordt gevormd door 1 meter maal 1/radiaal. Dit levert twee dichtbij elkaar gelegen protonen op die een proton-proton-reactie in de Zon geven. Deze reactie wordt versterkt door een toename van donkere materiekraft in de donkere halo, welke de baansnelheid van de Zon vergroot. Dat levert een kleinere kwantum-golflengte op voor de Zon. Maar omdat ook de zwaartekracht-constante met een factor 10^4 onzeker is, vanwege de verfijning van vacuüm, komt een kwantumlengte l_q in te liggen binnen de navolgende vergrotingsfactoren: $10^{38} < l_q < 10^{42}$ (4)

Dit betekent dat de kwantum-golflente van de Zon voor de grootste onzekerheid kan veranderen in: (5)

$$\lambda_z \cong 3,34 \times 10^{-70} \times 10^{42} \cong 3,34 \times 10^{-28} \cong 3,34 \times (10^{-14})^2 \cong 0,0334 \times (10^{-15})^2 [mrad^{-1}]$$

In fig.1 is dat effect weergegeven.

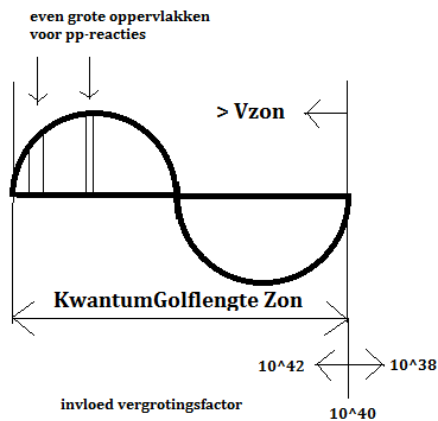

Fig.1: Grotere V_{zon} is grotere omloopbaansnelheid van de Zon en verkleint de kwantumgolflengte van de Zon. De verkleining maakt de 'piek' scherper (protonen dichterbij elkaar). Dus méér proton-proton-reacties in de Zon.

De kwantum-golflengte van de Zon is kleiner geworden. De twee protonen liggen in een kleiner oppervlak van $0,0334$ maal $(10^{-15})^2$ m². De protonen liggen daarin dichterbij elkaar. Dat levert een toename van proton-proton-reacties op in de Zon, plus méér hitte en inclusief een grotere neutrino-productie in de Zon. De proton-proton-reacties zijn een gevolg van de zwakke kracht en leveren hitte naast de fusie van waterstof tot helium. De extra hitte door een toename van de proton-proton-reacties, welke wordt veroorzaakt door de invloed van donkere materiekracht op de zwakke kracht, is nooit eerder meegenomen in klimaatmodellen voor de voorspelling van de opwarming van de Aarde.

Overigens wordt door toepassing van de kleinere vergrotingsfactor 10^{38} de kwantum-golflengte kleiner, omdat die in de pas loopt met een grotere baansnelheid van de Zon. Maar de toename van donkere materiekracht betekent een grotere onzekerheid van de zwaartekracht-constante en dat laat de vergrotingsfactor toch toenemen. Het effect van meer donkere materiekracht blijft een toename van meer proton-proton-reacties in de Zon.

Hoe komt de Zon eigenlijk in die donkere halo terecht?

Het Melkwegstelsel heeft een golvend karakter^[5a]. Die situatie lijkt op een Melkwegstelsel dat wappert als een 'vlag'. De Zon raakt door de golving van het Melkwegstelsel ('galactische golving') verder verwijderd van het galactische equatorvlak. Gevolg: De baansnelheid van sterren (ook die van Zon) neemt toe. De baansnelheid van de Zon is de afgelopen tijd al toegenomen tot 250 km per seconde (tientallen jaren geleden was dat nog 220 km/s). Het is dus die 'galactische golving' die sterren zoals de Zon tijdens hun omloopbaan naar boven en naar onderen 'zweept' ten opzichte van het galactische equatorvlak. Die beweging neemt duizenden jaren in beslag. En daar komt mijn extra inzicht dan bij, namelijk dat het heelal een roterend hologram universum is. Hierdoor kan ik het effect op proton-proton reacties rechtstreeks aangeven.

De Aarde zal langdurig opwarmen en het effect staat los van de relatieve uitstoot van CO₂ op Aarde. Het is een langdurig proces, want de golving van het Melkwegstelsel gaat heel traag. Dit soort opwarming kan duizenden jaren duren en betekent dat we in de toekomst veel meer

energie op Aarde nodig hebben om de Aarde te koelen, anders dan de CO₂-uitstoot beperken. Er zullen 'koelinstallaties' in de aardbodem moeten worden ingebouwd voor koeling van de Aarde. Klimaatdoelstellingen zullen meten worden bijgesteld om heel andere redenen dan nu wordt gedaan. Centraal moet komen te staan: Koeling van het totale Aardoppervlak! Maar hoe moet dat? Dat kan door niet alleen in de woestijn, zoals de Sahara, energiecentrales te bouwen met spiegels die de hitte bundelen naar stoomturbines voor de productie van elektrische stroom (wat trouwens ook goed te bufferen is), maar ook in delen van de rest van de wereld. De stroom moet worden gebruikt voor de Aarde-koelinstallaties. Ten tweede moet er meer prioriteit worden gegeven aan de ontwikkeling van meer fusie-centrales. Die kunnen in theorie grote hoeveelheden energie produceren (zonder de nadelen van kernenergie) om de Aarde te koelen. En ten derde: Ook de ontwikkeling van terra-vorming op de planeet Mars moet versneld worden. Want de Aardse bevolking zal over een aantal eeuwen over twee planeten verdeeld moeten worden. Mars zal in eerste instantie koeler blijven, omdat die verder van de Zon afstaat, maar er komt een tijd dat ook Mars verder zal opwarmen. Die eerste twee ontwikkelingen moeten over 500 jaar klaar zijn. En Mars moet over 1000 jaar klaar zijn om grote delen van de Aardse bevolking op te nemen. Gelukkig is er ook een natuurlijk koelingseffect van de Aarde. De Aarde verliest namelijk gravitatiestraling en daarmee massa. De Aarde komt daardoor steeds verder van de Zon af te staan. Dat proces is onomkeerbaar en zal de langdurige opwarming overvleugelen. Er komt na duizenden jaren toch weer een moment dat de Aarde op mag warmen. Dat moment is als de omloopbaan van de Zon terugkeert naar het galactisch equatorvlak door de terug golving van het Melkwegstelsel.

Verwijzingen.

Deel 1

[0] In verband met de Brexit is dit artikel in het Nederlands geschreven. Op verzoek kan er een Engelse versie van worden gemaakt.

[1] Mijn naam is ing. Dan Visser, wonend in Almere, Nederland. Het nieuwe model dat ik voor het heelal heb voorgesteld is het gevolg van theoretisch fysisch-kosmologisch onderzoek buiten de universitaire instellingen om. Mijn onderzoek ligt vast in een stap voor stap opgebouwde serie artikelen, die in het viXra-archief in de UK staan. Maar behalve dat ben ik ook schilderijkunstenaar. Daarbij laat mij daarbij inspireren door mijn eigen nieuwe heelal-model. Ik wil dit model promoten en erop wijzen dat CERN achterloopt met inzichten in een nieuw kosmologisch model. CERN is niet meer up-to-date door te blijven denken dat LHC-botsingsproeven de Big Bang nabootsen, want de Big Bang is geen 'echte fysische oorzaak' van het heelal. In mijn nieuwe heelal-model wordt een Big Bang-heelal aangedreven door het roterend torus-hologram. Dit roterend-hologram heeft de vorm van een 'torus', een ringvormig object met een klein leeg middengebied (zoals een donut). De torus-aandrijving van de Big Bang is door mij 'Roterend Torus Hologram-Universum' genoemd, afgekort RTHU. Daarmee stel ik dus, dat het Big Bang-heelal niet vanuit zichzelf is ontstaan met een Big Bang (dus als zelfstandig heelal), maar het gevolg is van de rotatie van het RTHU. Met andere woorden: We leven in dus eigenlijk in een 'emergent' Big Bang-heelal. Het komt voort uit een 'hoger orde heelal': Het RTHU (Roterend Torus Hologram Universum). Het Big Bang-heelal bestaat dus wel, maar wordt door een andere oorzaak aangedreven dan door een plotseling begin van tijd. Daarom vind ik, dat astronomische waarnemingen en astrofysische interpretaties veel meer binnen de kaders van het RTHU

zouden moeten worden gedaan. Dat gebeurt niet doordat institutionele wetenschappers 'vastzitten' in onverbreekelijke 'kwantum-informatie'. Maar er bestaat een onderliggende schaal buiten de gangbare fysica om en dat domein typeer ik als het domein van 'duo-bits' onder de Planckschaal. 'Duo-bits' veroorzaken een groter universum, waaruit een Big Bang-heelal wordt gegenereerd. *De auteur-wetenschapper als schilderij-kunstenaar*: Ik maak mijn schilderijen geïnspireerd door mijn eigen nieuwe heelal-model. Mijn inspiratie voor het maken van die schilderijen is door de tijden heen wel veranderd. Het begon met "wat ik zag" aan materialistische werkelijkheid. Maar "denken over het heelal" kwam daar na verloop van tijd bij. Dat leverde inspiratie op voor het schilderen van "landschappen in het heelal". Maar het "denken over het heelal" bleef doorgaan en leidde tot het vinden van "nieuwe inzichten". Die heb ik vastgelegd in mijn viXra-artikelen, een pakket artikelen waarbij elk volgend artikel een nieuw uitgewerkt onderwerp beschreef. Dat leverde tussendoor inspiratie op voor het maken van schilderijen. Geleidelijk ontstond er een nieuw perspectief voor een "nieuw heelal-model". Daarin is de oorsprong van het heelal "geen Big Bang" meer, dat wil zeggen 'geen begin van tijd', maar een universum met 'roterende tijd' en 'verbrokkeling van de kwantum-eenheid in 'duo-bits'. Voor zover ik weet zijn er geen kunstenaars in de kunsthistorie die een "nieuw model voor het heelal" hebben beschreven en daar zelf inspiratie uit haalden voor het maken van schilderijen (zie website Dan Visser (NL) www.darkfieldnavigator.com).

[2] <http://www.vixra.org/abs/1711.0435> The Crumble of the Quantum-unit for Vacuum in the Double Torus Theory for a New Model of the Universe; author: Dan Visser.

[3] www.vixra.org/author/dan_visser

[4a] <http://www.vixra.org/abs/1110.0030> A New Dark Energy Force Theoretically Calculates Faster-than-light-neutrinos; author: Dan Visser.

[4b] <http://www.vixra.org/abs/1204.0043> Duonistic Neutrinos Violate Relativity; author: Dan Visser

[5] [Publicatie: "*Climate-change by extra velocity of the Sun in the halo of the wobbling galactic MilkyWay*"; author: ing. Dan Visser, Almere, the Netherlands].

[5a] Monthly Notices of the Royal Astronomical Society, Volume 436, Issue 1, 21 November 2013, Pages 101–121, <https://doi.org/10.1093/mnras/stt1522>

DEEL 2

Bewijzen en toekomst.

Tijdkristallen.

Er zijn experimenten^[6] uitgevoerd die effecten op zeer kleine schaal laten zien en waaruit een hologram-rotatie aannemelijk wordt. Dit zijn experimenten die tijdkristallen aantonen. Tijdkristallen zijn bewegende in plaats van vaste kristallen. Tijd-kristallen bestaan uit spinnende bewegende magnetisch opgesloten deeltjes. Die presenteren breking van de tijdsymmetrie. De daarbij gebruikte ionen hebben een specifieke tijd nodig om in een verstrengelde toestand te komen, terwijl twee keer langer tijd nodig is om ze vrij van energietoever volledig uit die verstrengeling te laten komen. In mijn inzicht is er maar één bron die dat kan veroorzaken: De rotatie van het hologram-universum (RTHU). Er zijn in dit verband ook deeltjesbotsingsproeven bij CERN gehouden, waarbij vijf Omega-deeltjes met toenemende massa lijken te zijn 'opgeschoven' in ruimte en tijd. Maar dat is een andere manier van interpreteren. Het is de rotatie van het RTHU die daar de oorzaak van is.

Neutrino's sneller dan licht.

Dit begint bij een incident uit eind 2011 - begin 2012, toen neutrino's sneller waren waargenomen dan de lichtsnelheid. Toen al klopte die waarneming met de uitwerkingen die ik toen maakte en waarin neutrino's met veranderlijke massa (massa-oscillatie) met bijna de lichtsnelheid vlakbij de grens zitten waarop de rotatie van het RTHU merkbaar is. Maar het euforische resultaat werd wereldwijd teruggedraaid. Toen ben ik in commentaren op wetenschapspublicaties gaan benadrukken dat schending van de lichtsnelheid van neutrino's 'anders georiënteerd' onderzocht moest worden. Toen sprak ik over 'duonistische neutrino's' en probeerde duidelijk te maken dat twee-neutrino's zich als 'duo-bits' konden gedragen. Zo konden ze ontsnappen aan de relativistische Big Bang-ruimte. Het toenmalige CERN-project OPERA werd echter teruggefloten door het project ICARUS, dat de schending als 'fout' bestempelde en toeschreef aan synchronisatieproblemen met GPS en atoomklokken, inclusief een losse glasvezelverbinding. De vermeende 'fouten' hebben alleen met relativistische tijd te maken en sluiten verfijning van tijd en verbod van Planckoppervlakken uit zoals ik dat in het RTHU gedaan heb. Daar zit het verschil van inzicht. Toch denk ik nog steeds dat die onbegrepen omstandigheden beter en creatiever hadden moeten worden onderzocht. Volgens mijn RTHU-model kan het echt zo zijn dat neutrino's sneller dan licht gaan. Mijn formule van destijds berekende los van de experimenten hoe snel neutrino's gingen op basis van mijn 'donkere materiekracht'. Dat was met 62,8 nanoseconde en onafhankelijk van de trajectlengte. Maar het traject was 730 meter lang en licht deed daar met 3,3 nanoseconde per meter ruim 2409 nanoseconde over. Vijf van de 15.000 neutrino's waren dus ongeveer 38 maal sneller. Mijn theoretisch uitgerekende tijd van 62,8 nanoseconde lag binnen de statisch en systematische foutmarge van de gemeten 60 nanoseconde (respectievelijk $\pm 6,9$ nanoseconde en $\pm 7,4$ nanoseconde). Dat het merendeel van de neutrino's toch minder snel ging dan de lichtsnelheid, had te maken met de mate van neutrino-massa-oscillatie. Pas wanneer die maximaal is kunnen neutrino's ontsnappen aan de lichtsnelheid in het Big Bang-heelal. Dat dit voor blijkbaar vijf neutrino's het geval was, past goed in de formule voor Tdan met de 5-staps rotatie. Vijf neutrino's zijn hieraan onderworpen geweest. Dat was niet afhankelijk van het trajectlengte^[4a,b].

Fase kwanta niet toereikend.

In 2010 is verfijning van de kwantumwereld filosofisch-wiskundig voorgesteld door M. Cabollet op basis van een 'fase-kwanta', maar dat is een omstreden promotie geweest, waarop hij naar België (Leuven) is vertrokken. Hij ging uit van een enkelvoudig zelfstandig Big Bang-heelal 'met begin van tijd'. Daarentegen ga ik in mijn model uit van een toenemende verbrokkeling van de Planckschaal in het RTHU zonder 'begin van tijd' en daarmee heb ik het grotere heelal RTHU beschreven. De torus-rotatie van het RTHU voegt bovendien 'extra-tijd' en 'extra-thermodynamica' toe, zodat voor alle bolvormig symmetrische volumes donkere materiekracht geldt in de voortgebrachte Big bang-heelallen.

Oer-licht van het Big Bang-heelal (de CMB).

Ik heb de rotatie van de het oer-licht van het Big Bang-heelal (de CMB) weten af te leiden uit mijn nieuwe snelheidstensor Tdan.

De rotatie van het Big Bang oer-licht is uitgerekend op ongeveer 29 km/uur. Dat is ruim 254.000 km per jaar.

Of die verschuiving binnen afzienbare tijd te meten is, weet ik niet. Ik hoop dat er een briljant practicus is, die er waarnemend bewijs voor kan leveren! Verder zijn er tal van andere hiaten van het enkelvoudige zelfstandige het Big Bang-heelal. Die heb opgesomd op in mijn boekje, hoofdstuk "kritiek op het Big Bang-heelal", de punten 1 t/m 22. Daarin staan argumenten met verwijzing naar mijn vixra- artikelen die de 'verbrokkeling van de Planckschaal' bewijsbaar maken, zoals 350 concentrische cirkels in de CMB, die duiden op 'verbrokkeling' van het oer-licht. Of een 'dark flow', die is voorspeld in mijn nieuwe donkere energiekracht-formule uit 2004.

Annihilatie van donkere materie is een onjuiste veronderstelling.

Annihilatie van donkere materiedeeltjes bestaat niet in een door het RTHU voortgebracht Big Bang-heelal. Het RTHU beschouwt die als 'donkere materie-kracht-deeltjes'. En wel onder de Planckschaal. Daar zijn het 'duo-bits', die 'kwantum-bits' genereren. Ik heb de energie van dat 'krachtdeeltje' kunnen berekenen op 5,73 MeV. Daartoe heb ik gebruik gemaakt van gegevens van een project dat de waarneming van x-straling (röntgen-straling) heeft vastgesteld vanuit de veronderstelling dat de annihilatie van donkere materiedeeltjes in een enkelvoudig Big Bang-heelal mogelijk is^[6]. Los van de onjuistheid van deze veronderstelling heb ik de hoeksnelheid van 'het krachtdeeltje' kunnen berekenen op $0,4584 \times 10^{21}$ rad/s met het besef dat het een roterend torus-vacuüm-deeltje is^[7]. Dat is mijn Tdan waarover ik in deel 1 schreef. Deze kan inkrimpen (en zwaartekracht veroorzaken) of uitdijen (en variabele donkere energie veroorzaken). Wat blijkt verder: Er is een tweede project dat een 'donut-jet' in het sterrenstelsel NGC 6109 heeft gevonden. Die 'donut-jet' blijkt te roteren. Er is een rotatie gemeten van 40 rad/m^2 (d.w.z. 'donut' uitdijng door rotatie), wat omgerekend in hoeksnelheid neer komt op $0,4 \times 10^{19}$ (rad/s) per s. Het verschil is maar 1/100 kleiner dan mijn voorspelling. Dat verschil is eenvoudig te verklaren uit het feit de waarneming van NGC was afgestemd op waarneming van radiostraling in plaats van x-straling zoals bij die veronderstelde waarneming van annihilatie van 'donkere materie. De rotatie van de 'donut-jet' naar binnen toe is hoger ($9,4 \times 10^{19}$ (rad/s) per s) en naar buiten toe lager ($2,4 \times 10^{19}$ (rad/s) per s). Dat bewijst dat de kern van het sterrenstelsel vanuit een diepere schaal wordt gegenereerd. Ook dit is een bewijs van de holografische rotatie in het RTHU. Kortom, een sterrenstelsel is wordt net zo voortgebracht als

het totale Big bang-heelal uit het RTHU. Dat ik de conclusie van schrijvers van het artikel over de 'donut-jet' verwerp, komt doordat zij beweren dat dit het gevolg is van omgevingsfactoren van de ruimte ter plekke. Maar zij benoemen die omgevingsfactoren niet. Bovendien is er een tweede jet zichtbaar, die regulier vaker voorkomt bij zwarte gaten (die overigens niet bestaan in het RTHU). Met andere woorden: Een 'jet' in de vorm van een 'donut' is uitermate bijzonder, maar duidt eerder op een 'zwart gat', waarvan de helft het bewijs is dat het is ontstaan uit de rotatie van het RTHU. Ik stel dat het helemaal is ontstaan uit het RTHU. En over die omgevingsfactoren nog dit: Het zijn 'duo-bits' (onder de Planckschaal) die daar de generator voor zijn. En daarmee is zowel annihilatie van donkere materie (boven de Planckschaal) én niet gedefinieerde omgevingsfactoren van ruimte respectievelijk een onjuiste veronderstelling van zaken en een gebrek aan inzicht in een hoger orde heelal, zoals het RTHU is.

Hologram-vaartuig.

Ik denk dat er in de toekomst hologram-vaartuigen zullen komen. Hoe zitten die dan in elkaar? Daarvoor moet men kijken naar de implicatie van de aandrijving in het sub-kwantum-domein van het RTHU. Het is het domein waar 'de geest' meedoet in de fysica in bredere zin. Want in het RTHU is de 'geest' een onderdeel van het lichaam en derhalve materieel. Terwijl ruimte als immaterieel kan worden beschouwd. Dat is anders dan de bestaande opvattingen over 'geest'. Die ziet men als opgehouden te bestaan als het lichaam ophoudt te bestaan. Anders gezegd: De generatoren voor 'kwantum-bits' (die het lichaam vormen) zijn 'duo-bits' (die de 'geest' vormen). 'Duo-bits' zijn materieel in het RTHU. Ze kunnen een enkelvoudig Big Bang-heelal méér of minder veranderen. Dit kan misschien over een paar eeuwen in technologie omgezet worden.

Het kan de ontwikkeling van een 'hologramvaartuig' mogelijk maken. Eerst individueel, en later collectief, kunnen reizen door het RTHU gemaakt worden, waardoor toegankelijk verschoven parallele Big Bang-heelallen kunnen worden bezocht. Die techniek zal kunnen berusten op een 'wissel-proces': Enerzijds het verzamelen van 'donkere materiekraft' (wat gelijkwaardig is aan het verzamelen van 'donkere energie') om 'zwaartekraft te vereffenen (nul te maken) te maken en anderzijds door 'nul-zwaartekraft' terug wisselen naar 'donkere energie' om terug te keren naar materie en ruimte en een Big Bang-heelal. In de tussentijd zal men zich bevinden in het domein buiten de relativistische tijd. Maar in de materiële wereld groter dan de Planckschaal bestaat geen 'donkere materiekraft', dus moet die vooraf verzameld worden uit plasma's, zoals de zon, of met behulp van fusiecentrales uit diepere lagen onder de Planckschaal. Daarom zie ik fusie en (sub) kwantumcomputers als 'motoren van hologramvaartuigen'. Maar kwantumcomputers zijn er alleen nog maar op de laboratoriumtafel, laat staan (sub) kwantumcomputers. En fusiecentrales zijn in ontwikkeling, maar nog niet technisch praktisch beheersbaar. Hoe dan ook, tijdens de reis door het RTHU zal het hologram-vaartuig zich als een verbrokkelend, door 'duo-bits' bijéengehouden object, voortbewegen. Op een selectief gekozen moment kan er teruggekeerd worden naar de kwantumtoestand en wordt het hologram-vaartuig concreet zichtbaar in verschoven tijdruimte van een Big Bang-heelal. Ik denk dat dit beschouwd kan worden als de nieuwe definitie van een UFO. Het reizen met deze UFO gaat anders dan met reizen via wormgaten. Dat zijn typisch oude Big Bang verzinsels. Maar reizen in het RTHU is reizen buiten de relativistische tijd om. En omdat de Plancklengte van 10^{-35} meter in het RTHU ervaren wordt als $10^{-35} \times 10^{40}$ meter (in dit artikel nader uitgewerkt), zijn die 'spleten' ongeveer 100.000 meter, oftewel 100 km breed. Daar wordt met het hologram-vaartuig doorheen gereisd.

Geen blokkade van het geheugen in het RTHU.

Om dit artikel af te ronden ga ik het nog hebben over het geheugen in het RTHU. Mijn pakket aan vixra-artikelen dat over jaren heen is vastgelegd, hebben uiteindelijk het RTHU opgeleverd als nieuw heelal-model. Een daaruit voortkomend Big Bang-heelal is een heelal dat in een kleinere torus roteert binnen een grotere torus. Dat werd aanvankelijk Dubbel Torus Theorie genoemd. Maar er zijn vele ten opzichte van elkaar verschoven Big Bang-heelallen. De grotere torus is de 'verfijning van tijd' onder de Plancktijd en de onderverdeling van 'kwantum-bits' in 'duo-bits'. Het effect van steeds méér verfijning van tijd inwerkend op 'duo-bits' wordt tenslotte 'onmeetbaar' klein. Wat we zien op de horizon van het Big Bang-heelal is niet een korte tijd na het begin van tijd van de Big Bang, maar de verbrokkeling van Planckoppervlakken. We zien een gedeelte van het oppervlak van de binnenste torus van het RTHU. Het RTHU is dus veel groter dan het Big Bang-heelal. De 'verbrokkeling van Planckoppervlakken' ontnemt de reguliere vacuümenergie-dichtheid van het Big Bang-heelal zijn constante vacuümenergie-dichtheid. Dat veroorzaakt 'duo-bit-elasticiteit' en dat is wat 'nieuwe donkere energie' is in mijn RTHU model. Op die manier is mijn nieuwe snelheids-tensor T_{dan} ^[7] een 'operator' (een nieuwe snelheidstensor) in het RTHU. En geeft een ander begrip van tijd en geheugen. Vandaar dat ik een eerder artikel ben gaan gebruiken om de vacuüm-energiekant van de Einstein-vergelijking met T_{dan} te laten variëren. Aan de geometrische kant heb ik een variabel aantal kwantumzwaartekracht-oppervlakken ingevoerd (die kunnen verbrokkelingen), terwijl de geometrie van de 'kosmologische constante' eruit is gehaald. Dit laat mij verder op tijd in gaan. De aandrijving van T_{dan} gaat in vijf verschoven-rotatie-stappen, want er zijn vijf dimensies tijdsdichtheden in de 'nieuwe donkere energie' van het RTHU. Die vervangen de oude donkere energie van het enkelvoudig Big Bang-heelal. Als inleiding voor een andere begrip van tijd en geheugen kan men kijken naar de inkrimpende en uitdijende torusvorm van T_{dan} . Daaruit volgt uit hologrammen van licht zodra er een Big Bang-heelal uit het RTHU wordt voortgebracht. Knip een hologram op in kleinere delen en in elk onderdeel wordt alle informatie van het totale hologram beschikbaar. Deze eigenschap bestaat doordat er geen lichtpixels, maar faseverschillen van licht zijn. In analogie daarmee is een kosmologisch hologram (lees het RTHU) voor te stellen, met dit verschil, dat het RTHU niet is gebaseerd op faseverschillen van licht, maar op faseverschillen van informatieveranderingen op het oppervlak van T_{dan} . Daar komen mijn 'duo-bits' in het RTHU om de hoek. Het gebied van de 'duo-bits' bevinden zich onder de Planckschaal en zullen echter niet als klein worden ervaren. Zoals al eerder is gesteld compenseert het RTHU de vacuüm-energie-dichtheid met een factor 10^{120} (in dit artikel nog eens afgeleid, maar ook al eerder afgeleid als Y/F_{de} in vorige artikelen), waardoor de Plancklengte ongeveer een factor 10^{40} groter kan zijn en een domein ontstaat dat wel 100 km breed kan zijn. Bij het betreden van dat domein beschikt men over het totale geheugen van het RTHU. Het gebruik van geheugen betekent het herinneren van gebeurtenissen. Goed functionerende hersenen kunnen dat, maar computers doen dat ook door opgeslagen informatie door mensen ingebracht. Het vernieuwde inzicht is echter dat zwaartekracht verband houdt met donkere zwaartekracht (in mijn nieuwe heelal-model 'donkere materiekracht' genoemd) en dat heeft invloed op geheugen. Het betekent dat verandering van informatiedichtheden op het oppervlak van de T_{dan} -torus ontstaat. Er kan daardoor kwantum-zwaartekracht ontstaan en dat kan tot macro-zwaartekracht leiden, maar dat hoeft niet, zolang men in het domein buiten het enkelvoudige Big Bang-heelal verblijft. In dat specifieke domein is men ontsnapt aan de tijd zoals die in de Algemene relativiteit heerst. Daarin kan men door met bijna de lichtsnelheid te ontsnappen aan plaatselijke zwaartekracht na een tijd later terug te keren terugkomen in de tijd,

maar nooit verder terug in tijd dan de tijd waarin men zelf verbleef toen men vertrok. De tijd voor achterblijvers is gedurende de afwezigheid van de vertrekkers sneller gegaan dan voor de vertrekkers zelf, is hoe dan ook vooruit gegaan in tijd. Dat is echter anders als men buiten de Algemene Relativiteit om in een hologramvaartuig zou hebben gezeten. De vertrekkers zou zijn hologramvoertuig specifiek hebben kunnen berekenen om terug te keren binnen de Algemene Relativiteit van een verschoven enkelvoudig Big Bang-heelal en daarmee wel in het eigen verleden of toekomst van het desbetreffende Big Bang-heelal hebben kunnen treden.. Ogenscheinlijk verloren informatie in het Big Bang-heelal is niet verloren in het RTHU. Geheugen en het gebruik van geheugen zijn in het RTHU parallelle grootheden en direct toegankelijk. Dat kost wel 'duonistische energie', oftewel energie die door 'duo-bits' (onder de Planckschaal) moet worden gegenereerd. Het hangt er helemaal vanaf hoeveel van die energie gebruikt wordt om in een parallel heelal (welke dan ook) te willen kijken (herinneren) of te willen zijn (bestaan). De 'duonistische energie is wel voortdurend beschikbaar in het roterend vacuüm onder de Planckschaal, daar waar Tdan de kleinste bouwsteen van het RTHU is. In het RTHU kun je dus naar verleden en toekomst kijken, en denken zonder zwaartekracht, terwijl het apart beschouwen van verleden en toekomst slechts verouderde Big Bang-principes zijn. Er komt 'extra tijd' ter beschikking in het RTHU. Die wordt toegevoegd aan de relativistische tijd waaruit Newton-tijd (klassieke absolute tijd) is af te leiden. Alle fysische en kosmologische processen zouden dus in het RTHU geplaatst worden om herinneringen over bestaansvormen en astrofysische vraagstukken op te lossen. De Algemene Relativiteit (die beperkte macro zwaartekracht voorstelt) beperkt helaas het geheugen, omdat de enkelvoudige zelfstandige Big Bang-tijd in één richting vooruit gaat (altijd +), terwijl er 'extra tijd' is in het RTHU, waardoor tijd even gemakkelijk vooruit (+) kan gaan, als achteruit (-). Het RTHU geeft kennis over toekomst en verleden zonder blokkades.

Verwijzingen.

Deel 2

[6] <https://arxiv.org/abs/1612.03034> en <https://arxiv.org/abs/1609.08684>).

[7] www.vixra.org/abs/1506.0192 en www.vixra.org/abs/1512.0443 .